

Mevsim Gülbahar Nikah Ve Yolculuk

– AliKemal · 15 Ocak 2016

“DĞn merasimine gerek yok,” demişti Ümmühan’ın babası Bahri Soylu; “Çocuklar gurbete çıkacaklar. Oturacakları evi dayayıp dşeyecekler. Bir sürü masrafları olacak. DĞn için yapacağımız masrafları ellerine verelim!”

Halil Kaya’nın annesi Nisa Hanım itiraz edecek gibi oldu, biricik oğlunu dĞnl dernekli baş göz etmek istediğini söyleyerek; “ne eşyası lazım olacaksa tutsunlar bir kamyon, götürsünler buradan!” diye ısrar etti.

“Astarı yüzünden pahalı olur yle! Kamyon parası, eşyaların değerinden fazla tutar!”

Halil Kaya, kararı büyüklere bırakmıştı. Ümmühan ise, “gelinliğimi satın alın yeter bana, öteki şeylere siz karar verin,” diyordu. Her ge kız gibi onun derdi gelinlik giymekten ibaretti. Nisa hanımdan gayrı herkes Bahri beyi destekleyince, Nisa hanım isteğinde ısrarcı olmadı.

Nikh dairesindeki memur, raporu götürdüklerinde  gün sonrası için bir tarih vermişti. Bu yüzden her şey sıkışığa denk geldi. Sarımsaklı’daki yazlık ev, temizlenmiş, bir iki eşyayla takviye edilmiş, zıfaf gecesi için düzenlenmişti. Yeni evli çiftin, dĞn merasimi yapmak yerine, Sarımsaklı’da  günlük bir balayı yapmalarına karar verilmişti. nc günün sonunda da Muş yolculuğu başlayacaktı.

Tatlı telaşlarla nikâh günü gelip çattı. Halil Kaya, gelin arabası olarak süslenmiş arabasını gelin evinin önüne getirdiğinde, gördüğü şey karşısında az kalsın küçük dilini yutacaktı.

Gördüğü Ümmühan’dı. Yoksa değil miydi? Bir kız, gelinliği giyince bu kadar mı değişirdi? Kız, gelinlik içinde öyle müthiş bir gzelleşmişti ki, Halil Kaya, müstakbel eşini az daha tanıyamayacaktı. Arabadan inip, kapıyı tutarak onun arabaya bindirilmesini beklemeye başladı. Ümmühan, annesinin, babasının, abisinin ve yakın komşulardan bir kaçının refakatinde arabaya getirildi, bindirildi. O bindikten hemen sonra Halil, yeniden direksiyona geçmek istediğinde Bahri bey hemen müdahale etti.

“Sen arkaya, gelin hanımın yanına geç oğlum! Arabayı senin kullanman yakışık almaz. şinasi amcan kullansın.” şinasi amcan, dediği, birbirlerine sevdiklerini itiraf ettikleri gece Ümmühan’ı Cunda’daki müzikli gazinoya getiren yaşlı taksiciydi. Direksiyona geçerken adamın gözleri ıslak ıslaktı; besbelliydi ki, ortamdaki duygulanmıştı.

Halil itiraz etmeden, arkaya, Ümmühan’ın yanına geçti, oturdu. şoförün yanına da Erol Soylu geçti, oturdu.

Ümmühan, geride bıraktıklarına, “haydi, geç kalmayın sakın!” diye seslenirken araba hareket etti.

*

Ümmühan ile Halil, salona girdiklerinde, salondakilerin alkışları tınladı. Doğruca gidip nikah memurunun önüne oturdular. Masanın bir yanında da evlenecek çiftin şahitliğini yapacak olan, Oya Kavak ile avukat Hakkı bey vardı. Evet, Eskişehir’den davet edilen Cemal Kabaloğlu ve Hülya ile birlikte Bora’nın annesi Oya Hanım da gelmişti. Onun bu jestine karşılık olarak da Halil Kaya, kendinikh şahidi olarak Oya hanımı belirlemişti. Nikh memuru, “Sayın Belediye Başkanımız falan filanın bana vermiş olduğu yetkiyle, ...” diye başlayan bildik, kalıplaşmış cümleleri kurduktan sonra ge çiftte bir birleriyle evlenmek

istediklerini itiraf ettirerek ve Oya hanımla Hakkı beyi de bu itirafa şahit ederek, nikâh defterinihepsine ayrı ayrı imzalattı ve evvelce hazırlanmış nikâh cüzdanını çıkartıp, gene kısa bir nutuk çektikten sonra Ümmühan'a teslim etti.Aynı şeyleri kıydığı her nikâhta tekrarlaya tekrarlaya bir papağana dönüşmüş olan nikâh memuru işini bitirir bitirmez uçup gitti. Vakit kaybetmeksizin, tebrikleşmeler ve takı takma töreni başladı. Bir yanda da vazifeli fotoğrafçının, fotoğraf çektikçe flaşörü parlayıp sönüyordu.

Halil Kaya'nın "benim senden sonraki ikinci annemdir, altı yıl boyunca oğlu Bora'dan ayrı tutmadı beni; çok ekmeğini yedim," diyerek annesiyle tanıştırdığı Oya hanım ile annesi Nisa Hanım, ilk kez tanışmış olmalarına karşın, oğullarının kan kardeşlik bağıyla birbirine tutkun iki arkadaş olmalarının yakınlığıyla, kafa kafaya vermişler, bir ihtimal Bora hakkında konuşuyorlardı. Onların böyle kaynatması, hemen yakınlarındaki Cemal Kabaloğlu'nun da dikkatini çekmişti. Hemen yanında ki Hülya'ya, "Oya teyze gene, Bora'nın, benim yüzümden katil olduğunu anlatıyor," dedi. Erol Soylu ile sohbet etmekte olan Hülya ise, onu duymadı bile...

Hülya, Erol Soylu'ya, "Halil ile aynı kasabada iş bulduk," dedi. "O, yetiştirme yurdunda uzmanlık kadrosuyla, ben de bir maden işletmesinde ihracat müdürü olarak çalışacağız."

Erol Soylu bu birlikteliğe şaşırmadan edemedi. "Aynı kasabaya gidecek olmanız ilginç bir tesadüf."

Hülya, her zamanki gibi açık sözlü olmayı sürdürerek, yanı başlarındaki Cemal Kabaloğlu'nu gösterdi.

"Cemal, Bulanık'ın ileri gelen ailelerinden birine mensuptur. İşlerimizi o ayarlayıverdi."

Cemal Kabaloğlu etrafı seyretmeyi bırakarak onlara döndü. "Benden mi bahsediyorsunuz siz?" diye sordu.

Hülya ona gülümseyerek karşılık vermekle yetindi.

Erol Soylu, "Halil bundan hiç bahsetmemişti bana, oysa her şeyimizi paylaşırdık," dedi. Halil ile samimiyet seviyelerini vurgulamak ihtiyacı duyarak, "kan kardeşiz," diye ilave etti.

Hülya, "Halil, benim nişanlımla da kanka," dedi hemen.

Cemal Kabaloğlu, "biz de Hülya ile kankayız. Değiş mi kız?" diye lafa karıştı, gene Hülya'dan bir tebessümle karşılık alabildi.

Halil Kaya, Bora'yı çok anlatmıştı. Erol Soylu, tanışmadıkları halde yakından tanıyordu onu. "Nişanlınız Bora mı?" diye sordu.

"Evet. O!"

"Halil bahsetmişti ondan. Eskişehir'e gittiği yıl Bora üniversiteye hazırlanıyormuş. Halil, evinde kurs vermiş ona da..."

Hülya, onun sözünü keserek, "ikimize verdi kursu," dedi. "Ben de, Bora da, üniversiteyi Halil'in sayesinde kazandık."

Erol Soylu, "ben de onu diyecektim," diye devam ettikten sonra Cemal Kabaloğlu'na dönerek, ona, "siz nereden tanıyorsunuz Halil'i?" diye sordu.

Cemal, onu, "ev arkadaşım oldu; onu bana bu kızla Bora getirdi," diye cevapladı.

Onlar bu sohbeti sürdürürken, bir anons yapıldı. "Değerli konuklar! Takı töreni başlamıştır. Takısını sunmak isteyenler, lütfen sıraya girsinler!"

Takacağı bir şeyler olanlar, en baştaki Bedri ve Nisa Kaya'nın ardında sıra oluşturdular. Ayşe Hanım, Bahri bey, Oya hanım...

Erol Soylu, "müsaade ederseniz, takımı takip geleyim," diyerek onlardan ayrılırken, onlar da, "biz de takacağız," diyerek onun peşi sıra gidip sıraya girdiler.

Davetliler, hediyelerini Ümmühan'ın gelinliğine iliştiyerek sırasını savuştuyordu. Herkes, karınca kararınca, ya para, ya da bilezik, madalyon türü altın takıyordu. Törenin en hoş sürprizini yapan ise Cemal Kabaloğlu oldu. Herkes merak ve hayret içinde onun getirdiği altın aksesuarları takışını seyretmeye başladı. Taktıklarının ardı arkası gelmiyordu: Zincir, kolye, küpe, bilezik, beşibiryerde... Halil Kaya da onun bu abartısına dayanamayarak, ona hafif bir sesle, "Amma abartmışsın ha!" diye söylendi.

Cemal Kabaloğlu, ona, "lan oğlum, sizin benim için abarttığınız dostluğun yanında lafı mı olur lan," diyerek sırttı.

*

Tanıdık, tanımadık ne kadar insan varsa Sarımsaklı'daki evde birikmişti.

Hülya, müstakbel kayın validesi Oya hanımı bu dört günlük Sarımsaklı ziyaretlerinde bir saat bile yalnız başına bırakmamıştı. Nisa ve Bedri Kaya çiftinin misafirleri olmuşlardı. Aynı odada kalmışlardı. Genelde Bora Kavak hakkında konuşmuşlar, kah hüzünlenmişler, kah ümitlenmişler, birbirleriyle yakınlaşmalarını iyice pekiştirmişlerdi. Nikâhı hayırlamaya gelen gidenlerden bir zaman ayırabilirse, Nisa hanım da onlarla vakit geçirmişti.

Oya hanım, kaygılı, "Bora ile bu gittiğiniz yere mi yerleşeceksiniz, kızım?" diye sorduğunda;

Hülya, "Oya anneciğim, Bora çıksın, konuşuruz, karar veririz nerede yaşayacağımıza," diye yanıtlamıştı onu. "Cemal, şirketin merkezini İstanbul'a taşıyacağım, diyor. İstanbul'da yaşarsız her halde..."

Erol Soylu da Cemal Kabaloğlu'nu kendi evlerinde misafir etmişti ya, evde durdukları pek olmamıştı.

Ayvalık kazan, onlar kepçe, girip çıkmadıkları hiçbir yer kalmamıştı. O arada avukat Hakkı Bey de Cemal'in tepesinden inmek bilmemişti. Tabii ki, ilçe başkanlığını yaptığı partinin genel başkan yardımcısı Celal Kabaloğlu'nun oğlu layıkıyla ağırlandıydı. İlker İlseler de bu önemli misafirin ağırlandığında lüks yatıyla katkıda bulunmuştu.

Cemal, Ayvalık'a da, denizine de hayran kalmıştı. Ayağına geçirdiği bermuda şortu ve terlikleri hala çıkartmamıştı. "Hemi de valla, gelip bir yazlık alacağım buradan! Senede bir ay olsun, gelip kalacağım.

Cennet buralar yahu, cennet!" diyordu. Onun bu memnuniyeti ev sahiplerini mutlulukla gülümsetiyordu.

Halil Kaya, bu uzun yolculukta kendi arabasını kullanmayı göze alamayarak onu babasına iade etmişti.

Dördü de Cemal'in arabasıyla gideceklerdi. Nihayet dörtlü Cemal'in arabasında ki yerlerini aldılar. Anne

Nisa hanımın savurduğu bir sürahi suyun önüne kattığı araba hızla uzaklaştı, kayboldu. Geride

kalanların, birbirlerine "Allah kavuştursun!" dilekleri başladı.

*